

IV 61

Kassell
Futiks!

Laurén

Då "Wasa skola" begick minnet
af

Johan Ludvig Runeberg

den 18 Maj 1877.

"Vårt land, vårt land, vårt fosterland"!

I sorg, vår mor! du står.

Hans, som oss älska lärt Din strand.

Som satte våra bröst i brand

För all den ära, som var vår,

Hans hjerta mer ej slår.

Den fosterländska sångens "svan"

Har dött vid "Nordens ström".

I sångens högsta rymder van.

Han slutat har sin stjerneban;

Sin "lefbads" herrligt sköna "dröm"

Han ändat, hög och öm.

Han fullgjort skaldens höga kall.

I själens snillebo

Den sköna "leken" nu är "all".

Der tystnat stora tankars svall

Och "känslans våg" "i hopp och tro"

Har fått en evig ro.

Dock "fattig" kan du aldrig "bli",

Vår mor! på bästa guld.

Hans sång ovansklig äga vi,

En outtömlig skatt deri.

Mer rikt ej gäldat Son sin skuld,

Än Han åt moder huld.

"Din blomning, sluten än i knopp.

Skall mogna ur sitt tvång."

Det var hans kärleks fasta hopp.

När så Din blommings sol går opp.

För hennes strålar skall en gång

Man tacka varmt Hans sång.

Haf tack! Du ande, hög och rik,
Du nordens sångardrott,
Som "guldbestrött" hvar bortgömd "vik",
Och gjort hvar mo ett "guldland" lik,
Som lärt oss skatta högt vår lott;
Det land, af Gud vi fått.

Din ande flytt från qual och död
Till fröjd och ljus och frid.
Ditt minnes sol, i herlig glöd,
Skall, under frost och strid och nöd,
På Finlands folk i allan tid
Nedstråla varm och blid!

Utur Din sång hvar Finlands son
Skall hemta håg och mærg,
Att, om den ärfda äran mån,
Städs värna fädrens dyra lån,
Som fått sin rätta glans och færg
Af **Ludvig Runeberg.**

Lrn.

